

LIKVIDACE LEPRY

„Chceš-li, můžeš mě očistit.“
(Mk 1,40)

www.likvidacelepry.cz

LIKVIDACE LEPRY

„Chceš-li, můžeš mě očistit.“
(Mk 1,40)

DĚKUJEME

Milí přátelé Likvidace lepry,

letos si připomínáme, že je tomu již pětadvacet let, kdy mělo několik lidí dobrý úmysl a odvahu pustit se do práce, o které toho nevěděli mnoho. Historie nám ostatně nabízí příklady, kdy osobní odvaha stála na počátku velkého díla, něčeho co „dokázalo pohnout světem“. Stejně tak věříme, že každý z nás si dokáže vzpomenout na někoho, kdo jej svým konáním inspiroval a ovlivnil tak jeho další životní kroky či jednání.

Likvidace lepry není jen neziskovou organizací, ale je společenstvím lidí, kteří se svobodně rozhodli pomoci těm méně šťastným. Lidem, kteří jsou skutečně odkázáni na soucit a pomoc jiných. Tento soucit musí být motivován láskou, protože se týká osob, které jsou tisíce kilometrů vzdáleny a zůstávají anonymní.

Prostředí naší práce zpravidla nenabízí líbivé obrázky ani krásná místa. Naopak, jedná se o prostředí, které v tichosti obchází bolest a utrpení. Nemocní jsou postiženi chorobami, pro které v naší společnosti již není místo, ale ony tu stále jsou a především jsou stále bolestně reálné. Cílem naší práce není slibovat ani zajistit nemocným bohatství či spokojený život.

Naopak, to, co LL vždy dělala i do budoucna dělat chce, je léčba a zmírňování utrpení a následků nemocí, které do současného světa již nepatří. Život beze strachu a stigmat, která pramení z neznalosti. Ale především však chceme pomáhat nemocným plnohodnotně se zařadit zpět do společnosti a mít v ní své platné místo.

Likvidace lepry je tak silná jako ti, kteří stojí za ní, kteří ji podporují a fandí. Může to znít jako otřepaná fráze, ale my v LL si uvědomujeme, že pravými pomocníky trpících a hrdiny jste Vy – naši dárci. Nikoli bez nás, ale bez Vás by se nemohly postavit nemocnice v Indii, nebo léčit malomocní v Libérii a Kolumbii. V roce 2017 slavíme 25. narozeniny Likvidace lepry. Vše, co začalo nejprve u dobrého úmyslu několika lidí, přerostlo v dílo opravdové lásky k bližním.

S upřímnými díky a úctou Vás za tým LL zdraví

Lubomír Hájas
ředitel Likvidace lepry

O nás

Likvidace lepry (LL) je křesťanská organizace, která již přes 25 let pomáhá nemocným s leprou, tuberkulózou a vředy buruli. Je také misijní organizací pomáhající nemocným v Indii, Libérii, Kolumbii, Tanzanii. Primárním cílem naší činnosti je shromažďování prostředků na podporu leprostanic, léčbu malomocenství či příbuzných chorob a jejich následků.

LL spolupracuje s německými organizacemi DAHW a Action medeor, toto partnerství umožňuje větší dosah poskytované pomoci.

Bohatství naší organizace se zakládá na zkušenostech, spolupráci a především na dárcovské základně, která nám umožňuje skrze mnoho malých darů se podílet na dobrém díle! Naším cílem není vyléčit jen nemoc, cílem je uzdravit celého člověka.

**„Sami cítíme, že to, co děláme, je jenom kapka v oceánu.
Ale oceánu by něco scházelo, kdyby tam ta kapka chyběla.“
(Matka Tereza)**

Likvidace lepry, Josefská 43/4, 118 00 Praha 1
IČ: 73635375
Telefon: (00420) 222 514 201, e-mail: LL@lepra.cz
www.likvidacelepry.cz

Statutární zástupci:

Prezident: P. Stanisław Góra
Ředitel: Bc. Lubomír Hajas

Kde působíme

Kolumbie

Likvidace lepry financuje v Kolumbii program Community Based Rehabilitation (CBR) – Komunitní rehabilitace. CBR je především zaměřena na podporu pacientů, kteří se potýkají se sociálním problémem společenského vyloučení (sociální exkluze).

Program je v současnosti aktivní v několika městech: Bogota, Cucuta, Neiva, Ibague, Barranquilla, Cartagena, Popayan, Cali a Bucaramanga.

Ve spolupráci s národním programem pro léčbu lepry a vznikající asociace Persons Affected by Leprosy (Osoby postižené leprou) se CBR snaží poskytovat postiženým zázemí a zprostředkovat podmínky pro opětovné začlenění do života společnosti. Základním cílem tohoto programu je sociální podpora nejchudších osob, které jsou nebo byly nakaženy leprou. CBR, ve spolupráci s někdejšími pacienty, zjišťuje a ověřuje jejich potřeby, aby se tak mohla přijmout opatření pro optimalizaci jejich životních podmínek. Všechny uvedené činnosti zajišťuje Likvidace lepry.

Libérie

Rehabilitační středisko Ganta se nachází na severozápadě Libérie v okrese Nimba County. Zřizovatelem střediska je liberijská vláda, avšak financování provozu a aktivit zajišťuje Likvidace lepry.

Libérie je země, která se stále vzpamatovává ze své válečné minulosti a teprve zavádí národní program pro léčbu lepry. I díky tomu roste význam střediska v Gantě, kde se v průměru nachází 40 leprou nemocných pacientů, 50 pacientů s TBC, a nemocní postižení chorobou buruli, HIV a malárií.

V Libérii dodnes přetrvává tradice stigmatizující nemocné malomocenstvím, a tak se vedle léčby pacientů klade důraz i na osvětu o této nemoci u široké veřejnosti.

Tanzanie

Na jihu Tanzanie se v blízkosti jezera Malawi nachází diecézní nemocnice Litembo. Byla založena v roce 1914 nejprve jako misijní stanice. V roce 1930 začala po příchodu benediktinek z Německa poskytovat zdravotní péče místnímu obyvatelstvu. V současnosti je všeobecnou nemocnicí, která se vedle péče o pacienty postižené leprou taktéž zaměřuje na léčbu nemocných tuberkulózou.

Indie

Likvidace lepry stála u vybudování dvou nemocnic svatého Josefa v oblastech Bhilai Pahari (stát Jharkhand) a Phulpahari ve státě West Bengal, nedaleko Kalkaty.

Nemocnice v Bhilai Pahari začala původně fungovat v roce 2006 jako farní leprostanice, přesto nyní platí za středisko, které díky pravidelným zdravotnickým kempům pomáhá pečovat o zdraví i v blízkém regionu. Zároveň je také zřizovatelem sirotčince Bambino a školky/školy sv. Josefa, kde nacházejí útočiště děti z okolních vesnic.

Nemocnice sv. Josefa v Phulpahari je v provozu od roku 2011, jedná se o všeobecnou nemocnici, kde kromě léčby lepry vznikly i oddělení oční kliniky a fyzioterapie. Nemocniční komplex slouží zároveň i jako pracovní příležitost pro osoby, které žijí v tomto chudém regionu a jako školicí středisko pro zdravotní sestry.

Úvodní slovo pro sborník organizace Likvidace lepry

Vážení čtenáři,
činitelé organizace Likvidace lepry, její dobrodinci a přátelé,

dostáváte sborník k 25. výročí založení nadace Likvidace lepry. Znamená to, že již po dobu jedné generace, díky vaší obětavé pomoci, ale také i obětavosti zakladatele pana Jiřího Holého a jeho manželky Sibyly, jste mohli pomáhat těm, kteří trpí těžkou nemocí, kterou je lepra, anebo v poslední době i tuberkulóza. Všichni víme, že tyto nemoci vlastně izolují nemocného člověka, často od jeho blízkých i od jeho prostředí. O to větší vám patří dík, že v takto vážné a bolestné situaci bratří a sester, našich bližních, jste pomáhali zmírnit jejich fyzickou i duševní bolest. V tomto čtvrt století je vloženo téměř dvacet let oběti a láskyplné práce zakladatelů nadace pana Jiřího a paní Sibyly Holých a jejich nejbližších spolupracovníků, kéž jsou i vzorem a příkladem do dalších let pod ochranou sv. Josefa.

Bůh Vám žehnej za vaši křesťanskou solidaritu, za vaše modlitby a za vaši finanční a materiální pomoc.

Žehná Vám vděčný

+ Dominik kardinál Duka OP
arcibiskup pražský

Vážení,

velmi rád se připojuji k velkému zástupu těch, kteří děkují Bohu za 25 let existence Likvidace Lepry. Píší tyto řádky ve dnech, kdy si připomínáme také 25. výročí úmrtí Františka kardinála Tomáška, který byl znám kromě jiného také svým velikým srdcem otevřeným pro chudé a potřebné. Kardinál Tomášek převedl naši církev do svobody a jakoby symbolicky předal dalším generacím štafetu víry; víry, která se podle jeho častého povzbuzování živí denní modlitbou, účastí na nedělní bohoslužbě, pravidelnou svátostí smíření a zachováváním Desatera, ale která nemůže zůstat neplodná také na skutky milosrdenství.

Od počátku, kdy jsem zaregistroval existenci Likvidace Lepry, jsem si tohoto díla velmi vážil, snažil jsem se ho podporovat a doporučovat druhým. A jsem přesvědčen, že je to dílo Boží! Je úžasné podívat se na konkrétní čísla, kolik se za těch 25 let podařilo u nás nashromáždit prostředků pro trpící hroznými chorobami v různých zemích! Kolika trpícím pomohla otevřená srdce našich dárců!

Chtěl bych Likvidaci Lepry popřát do dalších let její existence zejména Boží požehnání, ochranu a vedení. A také neubývajíc počet těch, kteří se dokáží rozdělit s trpícími a nemocnými!

P. Zdenek Wasserbauer
generální vikář pražské arcidiecéze

LL znamená láska

Dneska, jako končící předseda LL, rád bych vám milí dárci a příznivci poděkoval, protože končím své poslání v LL, kterou jsem založil před 19 lety.

Protože jsme dotvořili za 19 let činnosti cíle LL a tím splnili náš úkol. K tomuto úkolu jsem byl vybídnut v modlitební skupině u sv. Ignáce a to v roce 1992. Cítil jsem, že je to vyšší vůle, předat toto hnutí jako štafetu nesoucí pomoc malomocným, tuberkulózním, nemocným malárii atd., kteří by bez této pomoci zahynuli. Říkám k tomu, že LL bude na Petrově lodičce, přebírá ji totiž pevnost, tj. Církev.

Jak vlastně vznikla LL? Vedl jsem mariánskou družinu každé pondělí v kostele sv. Ignáce. A tehdy, v roce 1992 jsme adorovali před svatou hostií Těla Ježíše Krista. A tu jsem z ničeho nic slyšel v sobě hlas: „Pomoz malomocným a rychle“. Vstal jsem a oznámil všem, co jsem slyšel a že Bůh si přeje, abychom pomohli malomocným. A to byl první krok pro vznik LL.

Proč toto tajemství říkám? Protože chci tím říci, že jsem si nic nevymyslel a nebyl jsem to já, kdo založil LL, ale Bůh. A také od té doby jsem stále pocítoval ruku Boží, která mě vedla a inspirovala, jak pomáhat malomocným. Bez pomoci Boží by LL neměla úspěch. LL je dílo Boží. Já jsem jen služebník, rovněž také moje nejbližší spolupracovnice a další pomocníci. Mou spolupracovnicí je moje paní, která mi pomáhala a pomáhá dodnes.

Tak nějak začala skoro horečnatá činnost LL. Rychle bylo mnoho lidí, kteří nám pomáhali. A tisíce obětavých dárců, kteří jako na zavolanou začali zasílat peníze na léky pro malomocné. A také mezinárodní spolupráce se rychle rozvinula. Takže léky do misí, o nichž jsme předtím neměli tušení, že existují, putovaly a putují do rukou sester a bratří misionářů dodnes, již 19 let.

(pokračování na další straně)

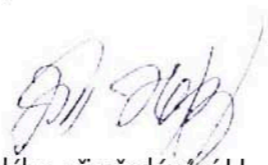

Největším darem pro LL byla láska mezi námi a na druhém konci světa v leprosáriích. V sídlech Pána Ježíše v Africe, Ásii, Jižní Americe a Oceánii. Ta světovost církve Ježíše Krista, ty tisíce křesťanských sídel Pána Ježíše jsme vnímali a prožívali. To bratrství skrze lásku a božství našeho Spasitele. Léky proudily a proudí do náručí zdravotníků a řeholních sester, aby je rozdávali všem, nejubožejším na světě, malomocným, kteří tisíce let se za živa rozpadávali v hrozných bolestech a byli vyhoštěni ze společenství. To Bůh se smiloval a zlému duchu vyrval moc nad touto nemocí. Léky proti malomocenství byly objeveny. Poprvé v dějinách lidstva je lepra vyléčitelná. Boží láska zvítězila. Vzájemná láska mezi Bohem a lidmi. Proto milujme Boha, Ježíše, celou Trojici, že dal do našich rukou možnost pomoci...

Kde LL a další světové organizace působí, je malomocenství silně omezeno. Tam už není maminka kost a kůže s dítětem v náručí... A na tom máte podíl také vy, milí bratři a sestry, naši dárci svou pomocí...

LL nezanikne, bude samostatnou institucí pod arcibiskupstvím. Nebude součástí charity. Bude mít svého prezidenta, kterého určil otec arcibiskup. LL předáme pod křídla pražského arcibiskupství. Prosím, abyste zcela důvěřovali novému vedení LL.

Vám všem chci nakonec poděkovat za vaši lásku k našemu hnutí, za vaši důvěru. I když se osobně neznáme, všechny vás příznivce a dárci LL nosím ve svém srdci a děkuji Bohu za vás všechny...

(Úryvky z rozhovoru p. Jiřího Holého při předávání LL,
Proglas, 10. 2. 2011)

Blaženější je dávat než dostávat!

Zvláštní výrok Pána Ježíše – předávaný ne v Evangelích, ale v poselství sv. Pavla (Sk 20,35) – je pro mne hlavním důvodem radosti, když si uvědomím, že Likvidace lepry má tu čest „dávat“ již celé čtvrtstoletí. Ještě větší úctou mě naplňuje skutečnost, že mezi dárci – to jsou skutečně ti, kdo dávají – jsou mnozí, kteří tak činí od samotného počátku: tedy již více než 25 let!

Kdyby to bylo možné nějak změřit, tak by jistě někdo konstatoval, kolik jednotek blaženosti tím již bylo dosaženo. Ale ono to měřit nejde! – a to je dobře... Mně bylo dopřáno po určitý čas – jak rozhodl pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka – být v Likvidaci lepry blízko této blaženosti a mít z toho skutečnou radost. Samozřejmě, že to byla práce, ale práce na díle, které člověka přesahuje.

Časově nejkratší úkol, který bylo nutné nově vyřešit a který se každý rok opakoval, byla administrace všech darů podle požadavků účetnictví i daňových předpisů. To znamenalo tuto činnost udělat co nejpřehlednější a nejrychlejší, aby bylo možné vydávat všechna potvrzení, jak to dárci potřebují či předpisy vyžadují. Naštěstí nám na pomoc přispěl rozvoj počítačů a ochotné spolupracovnice a spolupracovníci svým nadšením a profesionalitou překonali všechny počáteční těžkosti.

Střednědobý úkol znamenal pokračovat v tradici Likvidace lepry – tedy ve způsobu činnosti a spolupráce s různými středisky, kde se pomáhá lidem s leprou – ať jsou to leprosária, ať místa, kde se rozdávají léky a jiná pomoc, či dokonce přímo dvě nemocnice postavené z prostředků Likvidace lepry, tedy od jednotlivých dárců! Tento úkol byl vlastně nelehčí a nejradostnější: když jsem se s Likvidací lepry poprvé seznámil, existovala již velká síť podporovaných středisek a mnoho profesionálních partnerů, se kterými se dlouhodobě spolupracovalo. Byla radost v tom pokračovat! Život samozřejmě přináší různé změny – tak se měnila i některá prioritní místa, ale místo nich zase přišla jiná, obě nemocnice v Indii úctyhodně fungovaly a k tomu přibýlo ještě mnoho nového: projekty v Kolumbii a především velká zodpovědnost za největší středisko pro léčbu lepry v Libérii – nemocnice v Gantě.

Ten třetí úkol se bez nadsázky dotýká věčnosti! Likvidace lepry nikdy nebyla jen nějaká „zdravotnická nebo humanitární“ organizace, ale jasně se hlásila ke svým křesťanským kořenům, ze kterých vyrůstala i velká eumenická spolupráce – mezi dárci jsou skupiny z různých farností a sborů mnoha církevních tradic. Zvláštností Likvidace lepry je tedy duchovní rozměr její identity: děkovné dopisy posílané za každý dar nejsou jen projevem slušnosti, ale pomáhají vytvářet duchovní společenství těch, které sjednocuje láska ke Kristu, láska k těm nejobožejším lidem světa postiženým leprou nebo tuberkulózou, ve kterých můžeme vidět trpícího Krista. Další činnosti – jako sloužení mše svaté v kostele sv. Josefa u sester Congregatio Jesu poblíž Malostranského náměstí v Praze, každoroční pouť konaná vždy na jiném místě první sobotu v červnu, i jiné modlitby a pořady v televizi NOE či v rádiu Proglas – nebyly jen nějakým „doprovodným programem“, ale vnějším projevem toho, co Likvidace lepry skutečně je: DÍLEM LÁSKY!

Do dalších let přeji, aby Likvidace lepry i všichni dárci a spolupracovníci i zaměstnanci všechny tyto tři úkoly zvládaly v síle Ducha svatého co nejlépe, a tak skutečně poznávali, že blaženější je dávat než dostávat!

P. Vojtěch Eliáš
(prezident LL v letech 2011–2016)

Drazí přátelé,

jsem poctěna, že Vám mohu gratulovat k dosažení tak významné události. Likvidace lepry a všichni její podporovatelé pomáhají potřebným lidem již více než 25 let!

Po všechny tyto roky jste také podporovali různé projekty a aktivity DAHW a jenom díky motivaci lidí z České republiky bylo pomoheno mnoha lidem trpícím leprou a tuberkulózou.

Rok 2017 je zvláštní, protože tento rok si připomínáte dosavadní úspěchy a zároveň se připravujete na budoucí výzvy. Také je to rok, kdy máme příležitost vzdát čest síle, která charakterizuje Vaši organizaci. A tou je síla milosrdenství.

Jménem DAHW gratuluji všem, kteří jsou spojení s Likvidací lepry. Děkuji Vám za poskytování pomoci potřebným. A vážím si spolupráce, která napomáhá přinášet útěchu nemocným a vyloučeným ze společnosti.

Prosím, přijměte mé nejhlubší gratulace a přání, abyste mohli pokračovat ve všech Vašich budoucích snáhách.

S pozdravem

Gudrun Freifrau von Widersperg
prezidentka DAHW

Milí přátelé,

mám ohromnou radost, že mohu být mezi těmi, kteří gratulují k 25. výročí jednomu z našich nejvýznamnějších partnerů.

Pracujeme bok po boku téměř od samého počátku Likvidace lepry. Věřím, že tento fakt je úspěchem pro nás všechny, protože nás stále spojuje stejný cíl.

Uvědomujeme si, že naše organizace může růst a být úspěšná pouze díky dobrému partnerství, například takovému, které nalzáme v Likvidaci lepry. Společnými silami se můžeme dostat až k těm nejpotřebnějším.

Během dlouhých let spolupráce se partnerství změnilo v přátelství a rád bych využil této příležitosti k poděkování. Děkuji Vám za víru v naši spolupráci a za trvalou podporu, kterou nám věnujete.

Všichni v DAHW jsme poctěni, že můžeme Likvidaci lepry řadit mezi své partnery. Těšíme se na další spolupráci na poli léčby malomocenství a přejeme Vám mnoho úspěchů do dalších let.

Upřímně Vás zdraví

Burkard Kömm
ředitel DAHW

Vážený pane prezidente, otče Góro,

přijměte naši upřímnou gratulaci k 25. výročí založení Likvidace lepry.

Velmi si vážíme naší mnohaleté spolupráce v důležité oblasti zanedbaných nemocí – lepry a tuberkulózy. Německá farmaceutická pomoc, Action medeor, tak může z darů přijatých od Likvidace Lepry opakovaně distribuovat léky a vybavení pro značný okruh projektů.

V posledních letech jsme prostřednictvím darů Likvidace Lepry zásobovali především nemocnici v Litembo a zdravotní středisko katolické diecéze Mbinga v Tanzanii.

Velký dík Action medeor patří také manželům Jiřímu a Sybille Holým. Oba vynikajícím způsobem vybudovali z Likvidace Lepry dobře pracující organizaci k prospěchu pacientů s leprou a tuberkulózou. I Vám, vážený pane prezidente Góro, patří na tomto místě upřímný dík.

Přejeme Likvidaci lepry i Vám osobně hodně úspěchů a především Božího požehnání. Těšíme se na další roky naší společné spolupráce.

S přátelskými pozdravy

Bernard Pastors
ředitel Action medeor

Nechť vám Pán žehná!

Jsem velice poctěn, že mohu blahopřát Likvidaci lepry k 25. výročí svého působení na poli pomoci nemocným. Počátky naší spolupráce sahají do roku 2004. Právě tehdy došlo ke kontaktu naší diecéze v Jamshedpuru s panem Jiřím Holým...

Připomenutí těchto událostí, které se uskutečnily dávno v minulosti, obohatí každého z nás. Řetěz konkrétní pomoci byl utkán jednotlivými a často až nemyslitelnými a překvapivými činy jednotlivců, kteří neváhali vycestovat z České republiky, obětovat svůj čas, sílu a pomoci tak ostatním. Lidem, kteří jsou sužováni leprou a tuberkulózou.

Ano, po mnoha letech společného úsilí můžeme říci, že to co zůstává živé v našich myslích, není bolest a utrpení, ale ohromný nárůst lásky, která nás obklopila právě tehdy, kdy jsme to nejvíce potřebovali. Z hloubi svého srdce Vám děkuji za veškeré úsilí a dobrotu, kterými jste nás zahrnuli a díky kterým jsme se nikdy necítili opuštěnými a bezmocnými.

Ještě jednou Vám chci jménem diecéze Jamshedpur, především však jménem nemocnice sv. Josefa v Bhilai Pahari, srdečně blahopřát a co nejupřímněji za vše poděkovat. Modlíme se k všemocnému Pánu Bohu, aby nadále žehnal Likvidaci lepry a všem lidem, kteří jsou součástí této organizace.

David Vincent

Fr. David Vincent
generální vikář jamshedpurské diecéze

Věrní Kristovu poslání

S velikou radostí a hlubokou vděčností gratuluji organizaci Likvidace lepry ke stříbrnému výročí.

Likvidace lepry zanechala během svého působení nesmazatelnou stopu na více než 60 místech světa. Skutečně úspěšně dosahuje svého primárního cíle a to léčby lepry, tuberkulózy a malárie v rozvojových zemích.

Seva Kendra Kalkata patří mezi příjemce pomoci Likvidace lepry po mnoho let. Díky štědrosti putující z České republiky a kuráží P. Reginalda Fernandese (bývalého ředitele Seva Kendry Kalkata) bylo možné vybudovat nemocnici Sv. Josefa v Phulpahari v Midnapore ve státě Západní Bengálsko. Zůstáváme zavázáni nespočetnému počtu podporovatelů Likvidace lepry, protože především díky jejich štědrosti byl 10. května 2008 položen základní kámen nemocnice. Celému dílu požehnal za přítomnosti tehdejšího velvyslance Hynka Kmoníčka, biskup Mons. Lucas Sicar SDB. Slavnostní otevření nemocnice se potom konalo 13. listopadu 2011.

Likvidace lepry odvážně přijala za své pokračovat v uzdravujícím poslání, které nám svěřil Ježíš Kristus. Když malomocný přišel a poklekl před Ježíšem, žádal jej: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.“ Ježíš se slitoval, vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: „Chci, buď čist.“

Dokazujete všem, že nejen jako organizace, ale i jako jednotlivci považujete toto Kristovo poslání za své a stále máte na paměti malomocné a trpící mezi námi.

Jménem všech malomocných, trpících tuberkulózou a malárií i dalších nemocí v arcidiecézi Kalkata Vám chci upřímně poděkovat. A modlím se, aby Vaše činnost nadále přinášela ovoce ke slávě Boha Otce.

P. Franklin Menezes
ředitel Seva Kendra Kalkata

Vážení dobrodinci,

s radostí jsem přijal zprávu, že je tomu již 25 let od chvíle, kdy Likvidace lepry započala svou službu na poli lidskosti a křesťanské lásky. Jen těžko hledám slova, kterými bych vyjádřil svou vděčnost za skvělé dílo, které bylo díky Likvidaci lepry vykonáno na poli služby potřebným. Lidem, kteří jsou vyčleňováni až na samý okraj lidské společnosti.

Není možné nevzpomenout na pana Jiří Holého. Muže, který si dal za cíl naplňovat slova Kristova evangelia službou nemocným prostřednictvím díla Likvidace lepry. Obětoval čas, námahu i nemalé finanční prostředky, protože viděl Krista v lidech, kterým sloužil. Ať mu Pán dá věčný odpočinek.

Upřímně gratuluji všem pokračovatelům tohoto skvělého díla. Vím velice dobře, jak obtížné je oslovovat a motivovat ostatní k tomu, aby byli štedří a podporovali tuto misii. Mohu Vám i nadále přislíbit naši podporu a modlitby.

Prosím, přijměte rovněž i gratulaci od dětí z našeho sirotčince Bambino. Velice dobře si uvědomují, že jste to byli Vy, kdo jim dali příležitost na nový život. Na život s lidskou důstojností.

Srdečně Vás zdraví

P. Edward J. Saldanha
ředitel nemocnice sv. Josefa v Bhilai Pahari
(v letech 2015–2017)

25 let služby lidskosti

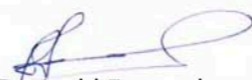
Je mi velkou ctí, že mohu gratulovat k 25. výročí služby lidskosti. Všichni příjemci Vaší pomoci zde v Západním Bengálsku jsou nesmírně vděční všem podporovatelům, pracovníkům a administrátorům Likvidace lepry.

Během 25 let své činnosti jste dokázali opravdu mnoho. Náš chudý kraj nese ovoce Vaší štědrosti a to v nemocnici Sv. Josefa, kterou jste umožnili založit a dále rozvíjet. Tato nemocnice pomáhá malomocným, trpícím tuberkulózou a jinými nemocemi.

Z malého semínka lásky vyrostl strom naděje. Tuto naději dáváme všem, kteří jsou přehlíženi, opomíjeni a často i utiskováni.

Zde v Phulpahari jsme vděční Bohu za to, že nám dal pocítit svou lásku skrze Vás. Velice gratulujeme všem lidem, kteří snili a sní tento sen a především i těm, kteří nadále pokračují v sázení semínek lásky.

S láskou všech lidí v Midnapore

Fr. Reginald Fernandes
ředitel nemocnice sv. Josefa v Phulpahari

INDIE

Roky trpěla kvůli tuberkulóze...

Drobná a usměvavá sestra Manikam je jednou z nejschopnějších zaměstnankyň nemocnice sv. Josefa v indickém Phulpahari a je řádovou sestrou Kongregace dcer sv. Anny. Přestože dnes vypadá naprosto zdravě, chybělo málo, aby zemřela na vzácnou formu tuberkulózy.

„Měla jsem řadu zdravotních problémů: dlouho jsem trpěla průjmami, ztrácela váhu, cítila se velmi slabá a neměla jsem chuť k jídlu. Těmito komplikacemi jsem trpěla asi pět let a v žádné nemocnici, kterou jsem v Západním Bengálsku navštívila, mi nebyli schopni pomoci. Zkrátka nikde neuměli zjistit přesnou příčinu těchto problémů. Pomoc jsem našla až

v jedné křesťanské nemocnici – tam zjistili, že trpím vzácnou formou TBC, která má svůj původ nikoliv v plících, ale ve svaly,“ popisuje Manikam. Na tuberkulózu většinou upozorní charakteristický kašel, jenže u této formy tomu tak není. Nikoho proto dlouho nenapadlo, že by mohlo jít zrovna o tuto nemoc.

Díky tomu, že Manikam znala ředitele nemocnice sv. Josefa P. Reginalda Fernandese, se dostala do tamního programu léčby. „Léčba probíhala klasicky, začala jsem brát léky a byla jsem na dietě, jedla jsem hodně ovoce, vajec, pila skoro pořád jenom mléko. V nemocnici jsem coby pacientka strávila půl roku na lůžku. Projevily se u mě i vedlejší účinky, takže jsem na nějakou dobu zčásti ohluchla, ale teď už je to o dost lepší,“ vypráví. Během rekonvalescence se začala zapojovat do chodu nemocnice a pomáhat pateru Reginaldovi. Z TBC se postupně vyléčila, ovšem pak se objevily další zdravotní komplikace. V nemocnici nakonec zjistili, že trpí Crohnovou nemocí, což je zánětlivé onemocnění trávicího ústrojí.

„Cítím se už vlastně zdravá, ale Crohnova nemoc je nevyléčitelná, léky proti ní budu muset brát pořád. Nicméně jsem ráda, že se původní TBC podařilo vyléčit. Nemůžu sice moc vykonávat fyzicky těžké práce a taky se musím vyhýbat kořeněným jídlům, což je zvlášť v Indii dost těžké (úsměv), ale jinak se cítím dobře,“ dodává

... teď sama pomáhá

usměvavá sestra. Těžké situace však Manikam zažívala ještě před svým onemocněním. Pochází ze státu Urísa, kde jako křesťanka žila pod velkým tlakem – stejně jako celá tamní křesťanská komunita.

„Hinduisté chtěli, abychom se svého náboženství vzdali, jinak budou domy členů komunity vypáleny a obyvatelstvo vyhnáno. To se bohužel následně stalo, bylo zabito deset, možná i dvacet lidí. Zbytek uprchl a museli se odstěhovat na jiné místo,“ ohlíží se Manikam.

Také její rodina se rozhodla uprchnout. Spolu s další skupinou lidí z naší vesnice se pět dní ukrývali v džungli, zcela bez jídla a vody. Její bratr byl zbit, ale nakonec i jemu se podařilo utéct. Nakonec se usadili v místě zhruba 30 km vzdáleném od původního. Jde ovšem o mnohem chudší kraj, kde je malá možnost sehnat práci, děti nemohou do školy. Rodina se sice obrátila na policii, jenže ta nepomohla. „Moje sestra dřív pracovala jako úřednice na místní policejní stanici a byla svědkem toho, co se tam dělo. Několikrát přišli rozzlobení hinduisté a oznámili své násilné plány. Přestože policie o všem věděla už dopředu, nikdy žádnou akci nepodnikla. Naopak, viníky jen tiše podporovala. Jen díky tomu, že jsme od sestry byli informováni, jsme se na útoky mohli připravit. Později však byla z práce u policie vyhozena a od té doby má její rodina velký problém s příjmy,“ vykresluje Manikam.

Ona sama je proto ráda, že může pracovat v nemocnici, kde má i zázemí. Přestože povinností není málo, nestěžuje si. „Vstávám kolem páté hodiny ráno, o hodinu později je mše v kapli. Poté mám na starosti naše praktikantky, jimž zadávám práci na zahradě. Po snídani, kolem 8.30, začíná práce v nemocnici. Později odpoledne opět pracuji na zahradě, kde našim studentkám zadávám práci, kterou mají udělat, a dohlížím na ně,“ líčí svůj den. V nemocnici vypomáhá se zajišťováním objednávek pacientů k lékařům a zodpovídá jejich dotazy. Taky pracuje se systémem RSBY – administrace zdravotního pojištění pacientů.

Pokoj a dobro,

jménem kongregace Františkánských sester misionářek Maria Auxiliadora (Panna Maria, Pomocnice křesťanů), působících ve Villa Bernarda, v projektu Cienage do Oro, blahopřeji Likvidaci lepry k 25. výročí jejího založení. Naše spolupráce trvá ne déle než dva roky. I za tuto, poměrně krátkou dobu spolupráce, Likvidace lepry prokázala více než velkoryse svůj soucit se všemi malomocnými.

S velikou radostí a nesmírnou láskou vnímáme Vaši činnost konanou v duchu křesťanské lásky napomáhající měnit životy mnoha lidí zasažených paradigmatem Hansenovy nemoci.

Díky Vaší podpoře a ve spolupráci s DAHW jsme dokázali vybudovat projekt, který skutečně velmi pomáhá nemocným a jejich rodinám. Protože Vaše pomoc není pouhou distribucí léků, ale naopak je založena na setkávání, odborném vzdělávání a sdílení životních zkušeností, podporujete tak vytváření lepšího životního prostoru ve společnosti a tím pomáháte bořit stigma spojená s leprou.

Náš závazek sloužit chudým a nejzranitelnějším si žádá veliké oběti, ale také nás zve k účasti na společných dobrech s těmi, kteří jsou opomíjeni mocnými i vládou. S těmi, kteří žijí v nedostatku a jsou diskriminováni pro svoji nemoc.

Likvidace lepry slaví 25. výročí založení a spolu s ní slaví i všichni lidé, kteří trpí Hansenovou nemocí. Vaše organizace je pro ně nadějí na lepší život bez sociálního vyloučení.

Naší touhou je, aby dobrých lidí podporujících Likvidaci lepry neubývalo, ale naopak přibývalo a byli tak nadějí pro trpící malomocenstvím a dalšími nemocemi.

Srdečně objímám všechny pracovníky Likvidace lepry a jejich přispěvatele a projevuji jim nejhlubší uznání za práci, kterou vykonali a stále konají.

S láskou a vděčností

Sr. Gladis Estela Huadich

Sr. Gladis Llano
koordinátorka projektu
Cienaga de Oro

KOLUMBIE

Agua de Dios

Místo, které je symbolem diskriminace malomocných v celé Jižní Americe je kolumbijské leprosárium Agua de Dios (Boží voda). Nachází se v horském údolí přibližně 120 km od hlavního města Kolumbie, v provincii Alto Magdalena. Již odedávna jeho jméno odkazuje na nedaleké termální prameny nacházející se v překrásném přírodním prostředí plném lesů.

První lazaret pro malomocné byl v oblasti Agua de Dios založen v roce 1870 na pozemku, který byl odkoupen regionální vládou od jistého muže. Již na konci 19. století působili v Agua de Dios salesiánští kněží. Mluvíme tehdy o době, kdy se lepra neléčila, protože se nevědělo jak – salesiáni sloužili malomocným.

Lidé tam byli původně internováni často i proti své vůli. Dokonce docházelo k „lovu malomocných“: za každého malomocného příslušela finanční odměna, a proto se na tomto místě ocitali i lidé s kožními problémy, které neměly nic společného s leprou. Tak vzniklo místo, kde byli malomocní, kteří již nikdy nesměli odejít. Ono to ani nešlo: přístupová cesta byla oddělaná řekou a lidé se tam přepravovali na kladce v síti, most byl postaven až mnohem později. Malomocní dostávali zvláštní průkazy a leckdy i docházelo k přejmenování, vznikla společnost ve společnosti, jakýsi stát ve státě s vlastní policií a úřady.

Naštěstí byl ponechán prostor pro působení salesiánským kněžím, a tak byl postupně představen rozvojový plán sociální pomoci ve středisku, jehož fungování bylo postaveno na základech křesťanské lásky. Jeden z těchto kněží dokonce založil hudební skupinu složenou z nemocných. V roce 1895 byl slavnostně položen základní kámen nového domova pro nemocné, který byl nazván po svém zakladateli jako „Miguel Unia“.

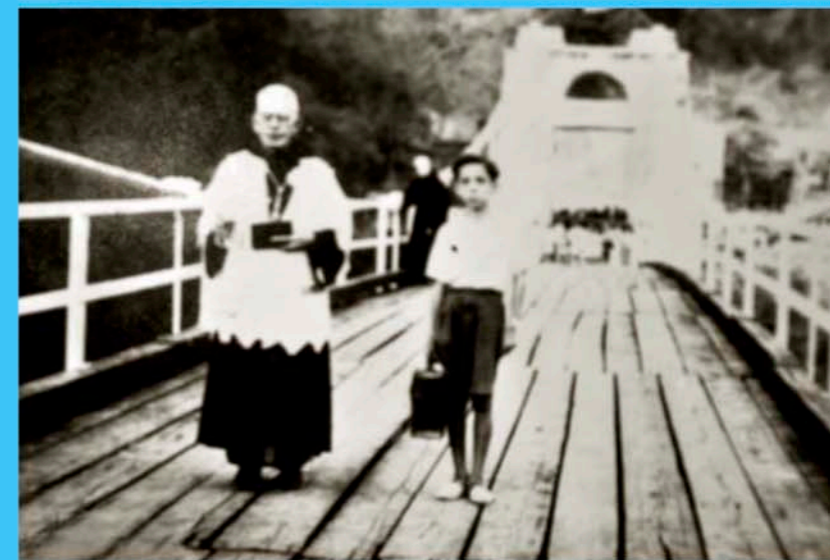
K zajímavé události došlo v roce 1907. Na základě rozhodnutí vlády byla pro potřeby vnitřního měnového okruhu v lazaretech zavedena zvláštní měna „coscoja“ (čti koskocha, což mělo znamenat: vše co nechceš). Tento fakt odrážel izolovanost místního leprosária, která byla v tomto případě nejen společenská, ale i geografická a ekonomická.

V prvních letech 20. století došlo v Agua de Dios k obrovskému rozvoji. Začaly zde působit řádové sestry a během několika let došlo k výstavbě šesti budov – celkem čtyř nemocničních domů pro ženské i mužské pacienty, internátu pro nemocné dívky a školy pro zdravé děti z řad potomků pacientů. Kromě toho tu stále působila salesiánská komunita, která zajišťovala chod místní farnosti a dvou dalších škol. V roce 1923 byl založen i lokální divadelní spolek.

Od roku 1961 přestala být zařízení v Agua de Dios oficiálně lazaretem a byla uznána jako léčebná sanatoria. Souviselo to s tím, že kolumbijská vláda v té době s ohledem na vývoj statistik definovala lepru jako chorobu, jejíž výskyt je pod kontrolou. O dva roky později, téměř století po svém založení, byla Agua de Dios zároveň oficiálně vyhlášena jako samostatná obec. Kromě vlastního sanatoria ji tvoří i několik menších osad v sousedství na celkové ploše 86 km². V roce 1994 tu vznikl státní sociální podnik.

Počet obyvatel v oblasti Agua de Dios v současné době dosahuje asi 14 tisíc, číslo kromě samotných nemocných leprou zahrnuje i jejich zdravé potomky z předchozích generací, řeholní pracovníky a přistěhovalce. Zejména o víkendech a svátcích se tu s ohledem na výjimečné přírodní prostředí a blízkost dalších turisticky atraktivních míst pohybuje nemálo návštěvníků. Pozoruhodné je, že zatímco na počátku bylo místo záměrně vyčleněné pro nemocné leprou, dnes leží v atraktivní oblasti a je přístupné všem bez rozdílu. Přesto je zde pořád cítit společenské stigma a pro místní není snadný přístup k tzv. ekonomické migraci (dojíždění za prací). Jste-li z Agua de Dios, máte punc někoho spřízněného s leprou.

Likvidace lepry se zde podílí na podpoře obuvnické dílny vyrábějící speciální obuv pro malomocné a také na materiálu pro chráněné (umělecké) dílny. V nich mohou postižení leprou nalézt pracovní uplatnění a zároveň svou prací pomáhají zmírnit utrpení jiných. I díky našim dárcům je dnes Agua de Dios domovem pečujícím o malomocné.

Drazí,

tímto dopisem bychom Vám rádi popřáli k 25. výročí, především pak poděkovat za Vaši vynikající práci, kterou jste vykonali a vykonáváte. Podílíte se na zlepšování lidských životů tam, kde se mnohým nechce. Pomáháte lidem ohroženým leprou a z ní pramenící invaliditou a společenským stigmatem.

Velice děkujeme lidem stojícím za Likvidaci lepry za spolupráci a pomoc, kterou věnujete právě Kolumbii.

Z celého srdce Vám přejeme sílu a odhodlání do dalších let. Abyste i nadále mohli přinášet naději a radost těm, kteří to nejvíce potřebují.

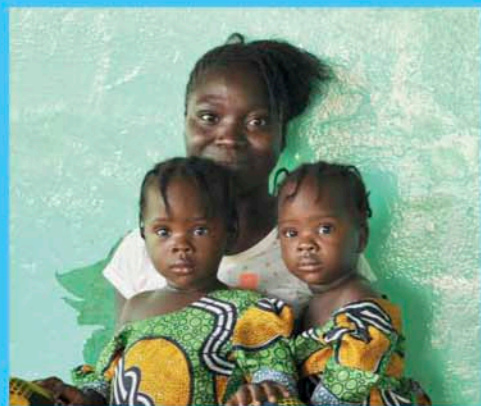
S vděčností a uznáním Vám gratuluje

Alberto Rivera
ředitel DAHW Colombia

LIBÉRIE – pomoc z České republiky...

Samira (18 let) z Pobřeží Slonoviny

Žila v uprchlickém táboře v Libérii, kde jí také byla diagnostikována lepra na pravém chodidle. Bylo to v době, kdy očekávala narození dvojčátek. Když její partner zjistil, že má lepru, Samiru doslova vyhnal z domova. Naštěstí pro Samiru se jí podařilo před dvěma lety přijít do Ganty, kde nastoupila léčbu a její noha byla včas operována. Nyní již žije v našem středisku druhým rokem a jí i holčičkám se daří dobře. Samiřina rekonvalescence probíhá podle představ lékařů, ona sama se učí šít oblečení pro malé děti a sní o návratu do své domoviny.

Stanley (8 let)

Malvin, jeden z vyléčených pacientů doktorky Sri přivedl Stanleyho do Ganty ve stavu, kdy nemohl kvůli hrozným bolestem ani chodit. Musel se naučit používat kolečkové křeslo, což byl jediný způsob, jak se mohl bezpečně pohybovat. Bezpečně pro něj, ale ne pro všechny ostatní, protože Stanley byl podle slov doktorky Sri „velice roztomilé a živé dítě“ a na kolečkovém křesle doslova závodil pořád a se všemi. Na léčbu reagoval velice dobře, takže během krátké doby křeslo nahradily hole a během třech měsíců už mohl dokonce hrát fotbal. Nyní již žije opět se svou rodinou.

...léčí tisíce kilometrů daleko!

Mladý muž jménem SATURDAY

Pracovníci rehabilitačního střediska v Gantě konají výjezdy do blízké buše (tzv. Field Trips), aby v místě pobytu poskytli péči mnoha svým pacientům (podání léků nebo zdravotní prohlídka), protože středisko je zodpovědné za léčbu v celém tamním kraji Nimba County. Uvedené výjezdy se podnikají zpravidla dvakrát do měsíce ve spolupráci s místními dobrovolníky.

Jedním z pacientů objevených v buši byl i dvaadvacetiletý Saturday jenž byl postižen vážně rozvinutou formou onemocnění lepry, která mu znetvořila obličej i končetiny.

Žil proto v ústraní, styděl se za svůj vzhled. Saturday byl hospitalizován ve středisku, po léčbě se jeho stav i vzhled zlepšil, i když viditelné jizvy přetrvávají.

Tamního společenství se však již nestrání a jeho ustrašenost je minulostí!

PŘED LÉČBOU

PO LÉČBĚ

Závěrem...

Likvidace lepry slaví 25 let od svého vzniku. Při této příležitosti dostáváme mnoho gratulačních a děkovných dopisů z celého světa od našich partnerů a příznivců. Je to pro nás velká radost a povzbuzení, protože nás to ujišťuje o tom, že dílo LL je smysluplné a potřebné.

Já bych však především chtěl na tomto místě poděkovat zakladateli a prvnímu předsedovi tenkrát ještě LL-Likvidace lepry o.s. panu Jiřímu Holému, bez něhož by toto dílo vůbec neexistovalo a nemohlo by dnes slavit požehnaných 25 let svého působení. Kdyby byl ještě mezi námi, jistě by namítl, že to nebyl on, „kdo založil LL, ale Bůh“. Bůh dal panu Holému v modlitbě tento úkol a on ho přijal. O tom, že to bylo dílo Boží, není pochyb. Tato organizace fungovala úplně jinak, než jí podobné organizace. Byla odkázána na nezištnou a obětavou práci dobrovolníků a byla nástrojem Božím, který se smiloval nad lidmi trpícími.

Z celého srdce si přeji a též v modlitbě vyprošuji, aby LL zůstala takovou, jakou byla za působení jejího zakladatele, aby nadále přinášela pomoc a naději lidem nemocným a strádajícím, aby skrze ni působil náš Pán Ježíš Kristus a jeho jméno se na ní oslavilo.

Děkuji všem, kteří s panem Holým spolupracovali, především jeho vzácně ženě a všem, kteří pro LL pracovali a pracují po převzetí této organizace Arcibiskupstvím pražským v roce 2011. Věřím, že nás všechny spojuje touha pomáhat lidem a sloužit tak Ježíši Kristu. A konečně děkuji všem novým i dlouholetým a věrným dárcům, bez jejichž citlivého srdce by se dílo LL vůbec neobešlo.

Pán Bůh Vám žehnej.

Stanisław Góra

P. Stanisław Góra
prezident LL a biskupský vikář pro diakonii
pražské arcidiecéze

POMOZTE JIM ŽÍT!

Likvidace lepry, Josefská 43/4, Praha 1 – Malá Strana

Fio Banka: 2900648127/2010

IBAN: CZ4320100000002900648127

BIC/SWIFT: FIOBCZPPXXX

www.likvidacelepry.cz

